

Напав я на тебе раптом

Дмитро Павличко

Напав я на тебе раптом
На стежці посеред степу,
Нахлинув, як дощ краплистий,
Як проливень буревійний,
Липневий джиґун-музика,
Просяяний блискавками,
Співаючий дощ любові.

Ти кинулася тікати,
А я танцював навколо,
Шаліючи від натхнення,
Від певності, що нікуди
Сховатися ти не годна;
На ста сопілках одразу
Я грав, щоб тебе зманити,
Принадити звуком бурі;
А потім я взяв цимбали,
Поклав їх сторчма на землю,
До неба ходив по струнах —
Тебе чарував я звільна
Своїм сатанинським танцем.
Ти бігла і розглядалась
Налякано в тому полі,
Де схову нема від грому,
Від зливи і від кохання.
Ти краплі, немов долоні
Мої безсоромні і спраглі,
Долонями відбивала,
Та в мене було без ліку
Тих рук, що тебе ловили,
В обіймах стискали ніжно,
Наповнювали поволі
Твоє невтоленне тіло,
Неначе водою землю,
Піснями з безодні світу.

Як змокла ти вся до нитки,

Повільніше стала бігти,
Спинилася й засміялась,
До неба вознесла руки,-
Так, ніби просила більше
Потоків рвучкого світла
І музики з-під блакиті.

Ми різко зійшлися в танці —
Аж ґудзики відірвались
Од плаття твого тонкого,
Відскочили й засвітили
Над полем, немов ракети,
Які провіщають наступ.
Ти скинула одежину,
Важку від води і грому
І, зрештою, непотрібну
В танку із дощем липневим.
Я ж був тобі за одержу
Єдвабну і за намиста,
Я краплями діамантів
Освітлював темні звиви
І персні твого волосся,
Я плив між грудьми твоїми
Струмком, як ланцюг зі срібла.

Втім — райдуга стала в полі,
І ти увійшла під сине
Склепіння небес, як сонце,
Засліплена власним сяйвом;
А я, оп'янілий, в далеч,
Затемнену хмаровинням,
Відходив — не дощ, а хлопець,
І запах твоєї плоті
Я ніс, наче воду, в жмені.